DESIRE®

Andrea Laurenceová

Svatbou to nekončí

HARLEQUIN®

Andrea Laurenceová

SVATBOU TO NEKONČÍ

Překlad

Jana Vítová

Milá čtenářko,

asi už jste se taky setkala s oním typem mužů, pro které je jejich práce vším a neváhají pro svou firmu, či postavení obětovat v podstatě cokoli. Na vztahy buď nemají vůbec čas, nebo si jimi nemíní komplikovat život a navazují jen povrchní krátkodobé známosti. Do této skupiny patří i hrdinové červnových povídek. A tak se Liam v romanci Svatbou to nekončí *dokonce naoko zasnoubí i ožení, Miles v povídce* Pro dobrou věc… *je ochoten zatnout zuby a spolupracovat se zpěvačkou, která mu zvedá tlak, a do třetice Max, který je velký skeptik a na spřízněné duše nevěří, se rozhodne v romanci* Soupeř, nebo milenec *odhalit čachry dohazovačky… Vy už samozřejmě tušíte, že když padne kosa na kámen, tak sebevětší workoholik a skeptik stejně kouzlu lásky podlehne.*

Přeju Vám ničím nerušené chvíle u knihy.

S láskou
Váš Harlequin

Andrea Laurenceová

SVATBOU TO NEKONČÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Very Exclusive Engagement

První vydání:
Harlequin Books, 2013

Překlad:
Jana Vítová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2013 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2025 (Svatbou to nekončí: 2015 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1801-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1802-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1803-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Figlio di un allevatore di maiali.

Liam Crowe neuměl italsky. Nový majitel mediální sítě American News Service si sotva dokázal objednat italské jídlo a nepochyboval o tom, že jeho viceprezidentka pro veřejně prospěšnou činnost to ví.

Francesca Orrová ta slova polohlasně pronesla během dnešní mimořádné schůze správní rady. Zapsal si je – nebo alespoň přibližné znění – aby si je později vyhledal ve slovníku. Ta slova splynula z jejích temně rudých rtů tak svůdně. Italština je úžasný jazyk. Objednáte si obyčejný sýr a ono to zní jako upřímné vyznání lásky. Zvlášť když to vysloví temná, exotická kráska, která sedí u stolu naproti vám.

Přesto měl nutkavý pocit, že se mu nebude líbit, co řekla.

Nečekal, že převzetí společnosti od Grahama Boylea bude procházka růžovým sadem. Dřívější vlastník a několik zaměstnanců sedělo ve vězení v důsledku skandálu s odposlechem telefonů prezidenta Spojených států. Prvním bodem na programu dnešní schůze rady bylo dočasně propustit reportérku společnosti Angelicu Pierceovou kvůli podezření z neprofesionálního chování. Hayden Black stále ještě vedl v Kongresu šetření, jakou roli Angelica v aféře

sehrála. Až Black vyšetřování dokončí – a doufejme, že vyrukuje s jednoznačnými důkazy – Liam a správní rada se rozhodnou, co dál podniknout.

Vrhl se do nepřehledné změti obchodních a politických zájmů, ale jen díky tomu si mohl dovolit koupit rozhodující podíl ve společnosti. Síť ANS představovala korunovační klenot mezi hromadnými sdělovacími prostředky. Stál o ni už celá léta. Skandál s odposlechy srazil síť a jejího majitele Grahama Boylea na kolena. Liam věděl, že si tuhle příležitost nemůže nechat ujít.

Teď ovšem musí tenhle nebetyčný skandál zdolat a vybudovat si znovu dobrou pověst. Nic v životě není lehké, ale Liam měl výzvy rád. Samozřejmě předpokládal, že zaměstnanci ANS a správní rada ho podpoří. Vždyť byla v sázce místa všech. Většina z těch, s nimiž hovořil, vítala jeho příchod a doufala, že situaci co nejdřív zvládne.

Francesca ovšem ne. Nedávalo to smysl. Jistě, byl tu její otec, bohatý a slavný filmový producent, který by ji mohl podporovat, kdyby přišla o místo u ANS, ale charita je přece její práce! Nepochybně jí záleží na zaměstnancích společnosti právě tak jako na hladovějících sirotcích a nemocných rakovinou.

Nicméně to tak nevypadalo. Francesca seděla u konferenčního stolu ve svém ohnivě rudém přiléhavém kostýmku a propalovala ho očima jako ztělesněná litice. Liama už varovali, že je to vášnivá a neústupná žena, jejíž výpady nesmí brát osobně, ale na tohle připravený nebyl. Pouhá zmínka o zefektivnění rozpočtu společnosti, aby postupně vyrovnali ztráty, ji přiměla k dlouhým tirádám. V téhle neutěšené finanční situaci si ale nemohli dovolit rozhazovat miliony na charitu. Ona samozřejmě nesouhlasila.

Liam s povzdechem zavřel aktovku a vydal se ně-

kam sám poobědvat. Původně chtěl pozvat na oběd několik členů rady, ale všichni se rozprchli, jen co nepříjemná schůze skončila. Neměl jim to za zlé. Podařilo se mu probrat všechny body na programu, ale byl to bolestivý proces.

Kupodivu jediné, co ho alespoň poněkud se schůzí smiřovalo, byl pohled na Francescu. V místnosti plné postarších žen a mužů v šedivých, černých a tmavě modrých šatech zářila Francesca jako živý plamen. Stáčel k ní oči i ve chvílích, kdy nemluvila.

Ebenově černé vlasy se jí vlnily na zádech jako neposedná háďata. Mandlové oči vroubily husté tmavé řasy. Ty oči ho fascinovaly, i když je na něho rozzlobeně přivírala. Když se s ním přela, stoupla jí krev do tváře a dodala dokonalé snědé pleti růžový nádech.

Liama přitahovaly ohnivé, exotické ženy. Na střední škole chodil s několika blonďatými, modrookými dívenkami, ale na vysoké zjistil, že ho začínají zajímat trochu pikantnější ženy. Francesca splňovala jeho představu ženy, s kterou by si chtěl vyjít, kdyby se ovšem nesnažila mu zkazit celý den, možná celý rok. Nepotřeboval si komplikovat život románkem, který se mohl nepříjemně zvrátit.

Teď především potřeboval pořádný drink a kus dobrého masa ve své oblíbené restauraci. Byl rád, že ústředí ANS se nachází v New Yorku. Přestože byl spokojený ve svém domově ve Washingtonu, rád se vracel do svého rodného města. Nejlepší restaurace na světě, luxusní místa v loži na zápasech oblíbeného baseballového týmu… ovzduší Manhattanu bylo prostě jiné.

Občas sem bude jezdit služebně. Vlastně by si přál tu být stále, ale jestliže chtěl být uprostřed politického dění, na které se činnost ANS soustřeďovala, musel si vybrat Washington. Otevřel si tedy hlavní

kancelář ve washingtonské redakci tak jako před ním i Boyle. V New Yorku si držel byt a v Georgetownu dům, který si koupil, když tam studoval na univerzitě.

Před odchodem na oběd Liam zašel do kanceláře. Opsal si ze zápisníku Francesčina slova na papírek a vzal si ho s sebou. Cestou ven se zastavil u stolu asistentky.

„Jessico, konečně to mám za sebou. Paní Banksová vám přinese příslušné papíry k dočasnému propuštění slečny Pierceové. Osobní oddělení si s tím musí poradit. A teď si konečně zajdu na oběd." Podal jí papírek s italskou větou. „Můžete mi to dát přeložit? Je to italsky."

Jessica přikývla s úsměvem plným pochopení. Jako Boyleova asistentka zřejmě už takové žádosti plnila. „Postarám se o to, pane. Mám už tuhle stránku v počítači na záložce." Podívala se na papírek a zavrtěla hlavou. „Vidím, že slečna Orrová vás uvítala něčím novým. Tohle jsem ještě neviděla."

„Měl bych se cítit poctěn?"

„To zatím nevím, pane. Řeknu vám to, až to vyhledám."

Liam se zasmál. „Jen tak pro zajímavost, jak říkala Grahamovi?"

„Její oblíbený výraz byl stronzo."

„Co to znamená?"

„Má několik překladů, ale žádný z nich se mi nechce říct nahlas." Místo toho je napsala na zadní stranu papírku, který jí dal.

„No teda," poznamenal. „Nic milého. Budu si muset slečnu Orrovou podat, než se vymkne kontrole."

Kolem něj se mihlo něco rudého. Zvedl hlavu a zahlédl Francescu, jak pospíchá k výtahům. „Tady je moje šance."

„Hodně štěstí, pane!“ zaslechl Jessicu, když klusal k výtahům.

Dveře jednoho z nich se právě otevřely. Francesca nastoupila a otočila se tváří k němu. Jejich oči se na okamžik střetly, ale Francesca vzápětí stiskla knoflík, aby dveře rychleji zavřela.

Milé.

Vrazil paži mezi zavírající se panely a dveře se znovu otevřely. Vstoupil. Francescu to zjevně nepotěšilo. Chvíli si ho měřila zpod tmavých řas a pak nakrčila nos, jako by cítila shnilou rybu. Zacouvala do nejvzdálenějšího kouta, přestože tu byli zcela sami.

„Musíme si promluvit,“ prohlásil Liam, když se výtah rozjel.

Francesca rozevřela oči a stiskla rudé rty do úzké tvrdé linie. „O čem?“ zeptala se nevinně.

„O vašem postoji. Slyšel jsem o vašem nadšení pro to, co děláte. Ale ať se vám to líbí nebo ne, tuhle společnost řídím já a hodlám udělat to, co musím, abych ji dostal z maléru, v němž se ocitla. Nedovolím vám, abyste ze mě dělala blázna před –“

Nedořekl. Výtah se náhle zastavil, světla zhasla a ocitli se v naprosté tmě.

To nemůže být pravda! Uvězněná v porouchaném výtahu s Liamem Crowem. S tím paličatým a nemožně hezkým Liamem Crowem. Mohla ale tušit, že se něco zlého stane. Na schůzi jich sedělo kolem stolu třináct, a to znamená smůlu.

Nervózně sevřela na krku zlatý italský přívěsek z rohoviny. „Co se stalo?“ zeptala se trochu rozechvěle.

„Nevím.“ Chvíli stáli ve tmě, dokud se nerozsvítilo červené nouzové světlo. Liam přešel ke kontrolnímu panelu a zvedl telefon do strojovny. Beze slova ho

zase zavěsil. Stiskl nouzové tlačítko, ale nic se nestalo. Panel nereagoval.

„Takže?“ zeptala se Francesca.

„Myslím, že jde o výpadek proudu.“ Vytáhl mobil a podíval se na displej. „Vy máte signál? Já ne.“

Zapátrala v kabelce, našla telefon, ale při pohledu na něj zavrtěla hlavou. Ostatně nikdy neměla ve výtahu dobré spojení. „Nic.“

„Krucinál,“ zaklel Liam.

„Co tedy uděláme?“

Liam se opřel o stěnu. „Počkáme. Jestli je to rozsáhlý výpadek, nic jiného dělat nemůžeme.“

„Prostě tu jen takhle zůstaneme?“

„Máte lepší návrh? Dopoledne jste jich měla spoustu.“

Francesca jeho kousavá slova ignorovala. Zkřížila ruce na prsou a odvrátila se od něho. Zvedla oči k únikovému panelu ve stropě. Mohli by se pokusit jím prolézt, ale jak vysoko jsou? Vyjeli z padesátého druhého patra a daleko se nedostali, než se výtah zastavil. Mohou být někde mezi patry. Nebo by proud mohl naskočit, až by byli ve výtahové šachtě, a mohli by se zranit. Asi je lepší nedělat nic.

„Radši počkáme,“ souhlasila neochotně.

„Po dnešní schůzi a vašem teatrálním výstupu jsem myslel, že my dva se nedokážeme na ničem shodnout.“

Francesca se k němu prudce otočila. „To nebyl teatrální výstup! Jen jsem tam neseděla poslušně jako ostatní a nenechala vás dělat špatná rozhodnutí pro společnost. Oni jsou strachy celí pryč, aby loď nešla ke dnu.“

„Mají strach, že společnost nedokáže překonat ten skandál. A neříkali nic, protože vědí, že mám pravdu. Musíme být finančně zodpovědní, jestliže máme –“

„Finančně zodpovědní? A co takhle sociálně zodpovědní? ANS sponzoruje charitativní akci Mládež v krizi už sedm let. Nemůžeme ji letos odvolat, má se konat už za dva týdny. Spoléhají na ty peníze, že zajistí program pro rizikovou mládež. Tahle činnost pomáhá, aby děti neskončily na ulici, vytváří pro ně sportovní a vzdělávací možnosti."

Liam se na ni zamračil. Viděla tvrdou linii jeho rtů i v nejasném červeném světle. „Vy si myslíte, že mi nezáleží na znevýhodněných dětech?"

Francesca pokrčila rameny. „Neznám vás dost dobře, abych to mohla tvrdit."

„Záleží mi na nich!" vyštěkl. „Minulé dva roky jsem osobně navštívil ten ples a na obou vypsal tučný šek. Ale o to nejde. Jde o to, že musíme omezit výdaje, abychom udrželi společnost nad vodou, než znovu vybudujeme naši reputaci."

„Ne, je to naopak," trvala na svém. „Potřebujete dobročinné akce, aby obnovily dobrou reputaci společnosti, tak aby zůstala nad vodou. Co vypadá líp uprostřed skandálu, než když firma dělá dobré skutky? Vypovídá to o ní, že několik špatných lidí tu provedlo špatné věci, ale my ostatní chceme dělat věci správně. Inzerenti se k nám zase pohrnou."

Liam se na ni chvíli díval. „Vaše argumentace by bývala mnohem účinnější, kdybyste na mě neječela a italsky mi nenadávala."

Francesca svraštila čelo. Nemínila vypěnit, ale nedokázala si pomoct. Po matce zdědila hbitý italský jazyk a po otci horkou hlavu. Výbušná kombinace. „Jsem trochu vznětlivá," připustila. „To mám po tátovi."

Kdo někdy pracoval na filmu pod vedením Victora Orra, věděl, co se může stát, když všechno neprobíhá hladce. Ten obrovitý Ir dokázal rozpoutat pravé

peklo kvůli maličkosti a neuklidnilo ho nic než konejšivá ruka její matky. Francesca byla stejná.

„Taky kleje italsky?“

„Ne, neumí italsky ani slovo a mámě se to tak líbí. Vyrostla na Sicílii, kde poznala tátu, když tam točil film. Italské kořeny jsou pro ni důležité, takže jako malá jsem trávila každé prázdniny u mojí nonny.“

„Nonny?“

„U babičky. Pochytila jsem dost italštiny včetně výrazů, které bych asi neměla znát. Když jsem pak byla větší, bylo fajn, že můžu nadávat italsky a táta mi nerozumí, protože je Ir. Ten zlozvyk mi zůstal. Omlouvám se, že jsem křičela,“ dodala. „To jen proto, že mi na věci záleží. Vždycky mi záleží na tom, co dělám.“

Francesca se v mnohém podobala matce, ale i otec v ní zanechal výraznou stopu. Victor Orr pocházel z chudých poměrů a vedl své dvě dcery k tomu, aby si vážily toho, co mají, a dávaly těm méně šťastným. Během střední školy Francesca o nedělích pracovala ve výdejně polévky potřebným, organizovala sbírky potravin a dárcovství krve. Po vysoké škole jí otec pomohl získat nedůležité místo v ANS, kde byl největším z minoritních akcionářů. Netrvalo dlouho a Francesca se vypracovala do čela odboru pro veřejně prospěšnou činnost. A byla v tom víc než dobrá.

Jenže šlo vždycky o peníze. Když finance nevypadaly růžově, krátil se jako první její rozpočet. Proč by se nemohly seškrtat některé zaměstnanecké výhody? Což takhle snížit cestovní rozpočet a pořádat raději víc telekonferencí? Nebo nevyplácat dva litry gelu na vlasy hlavního moderátora večerních zpráv?

„Nechci váš odbor potopit,“ ujistil ji Liam. „Děláte důležitou práci pro ANS a veřejnost. Jenže všichni si musí utáhnout opasky, nejen vy. A potřebuju, abyste

s vedením táhla za jeden provaz. Je dost obtížné přijít do čela velké společnosti, která si vede dobře, natož do takové, jako je teď ANS. Udělám všechno, abych ji dostal zase nahoru, ale musím mít podporu všech."

Francesca zaslechla v jeho slovech upřímnost. Opravdu mu záleželo na společnosti a zaměstnancích. Pouze se neshodovali v tom, co dělat. Mohla by ho ale přesvědčit, aby nakonec viděl věci stejně jako ona. Jen si musí vzít příklad z matčiny taktiky. Chce to čas a jemnější přístup, než jaký volila s Grahamem. „Tak dobře," ozvala se po chvíli.

Liam se na ni díval, jako by nevěřil svým uším. Potom přikývl. Stáli mlčky, pak ale Liam začal svlékat sako drahého obleku a hodil ho na zem. Následovala hedvábná kravata. Rozepnul si košili u krku a zhluboka se nadechl. „Jsem rád, že jsme došli k příměří, v tomhle vedru se dá těžko bojovat. Tohle se samozřejmě musí stát v jednom z nejteplejších dní roku."

Měl pravdu. Klimatizace nefungovala a bylo přes třicet stupňů, něco neslýchaného na počátku května.

Francesca následovala jeho příklad a sundala kabátek. Stála tu v černém topu z hedvábné krajky a úzké sukni. Ještě že si ráno nevzala punčochy.

Skopla střevíčky, prostřela sáčko na podlaze a posadila se. Už by nevydržela stát na jehlových podpatcích a naději na brzké vysvobození už vzdala. Když mají zůstat v pasti, ať je to aspoň v relativním pohodlí.

„Škoda, že k tomuhle nedošlo po obědě. Ty bagely v zasedačce jsem už dávno spálil."

Francesca to cítila stejně, nejedla od rána. Před odchodem z hotelu si dala jen cappuccino a sladké cornetto. Naštěstí měla něco malého v kabelce.

Rozsvítila mobil a šátrala v tašce. Našla cereální tyčinku, balíček italských sušenek Gocciole a láhev

vody. „Něco tu mám. Jde o to, jestli to sníst hned a doufat, že se brzy dostaneme ven, nebo si to schovat na později. Při velkém výpadku proudu to může trvat celé hodiny."

Liam se svezl na podlahu vedle ní. „Rozhodně teď."

„Vy byste v těch reality show o přežití nevydržel ani deset minut."

„Proto je taky produkuju, místo abych v nich účinkoval. Moje představa drsňáctví je jídlo na Times Square uprostřed hordy turistů. Co máte?"

„Müsli tyčinku a pár malých italských sušenek. O vodu se můžeme podělit."

„Co máte radši?"

„Ty sušenky. Takové mi dávala k snídani babička, když jsem k ní jezdila. Tam se k snídani nejí vajíčka nebo maso jako v Americe. To byla jedna z nejlepších věcí na návštěvách u ní – koláče a sušenky k snídani."

Liam se usmál a Francesca si uvědomila, že je to poprvé, co vidí jeho úsměv. Škoda. Byl to krásný úsměv, který mu prozářil celý obličej. Zdál se pro něho mnohem přirozenější než ten urputný výraz, který měl ve tváři celý den. Tlak spojený s koupí ANS ho zřejmě poznamenal. Celé dopoledne probíhalo jedno zásadní jednání za druhým a její chování mu nijak nepomohlo.

Teď byl vystresovaný, hladový a podrážděný, že uvízl ve výtahu. Byla ráda, že vyvolala na jeho tváři úsměv, i když jen na chvilku. Snad trochu napravila, jak se ráno chovala. Slíbila si, že se v budoucnu bude chovat srdečněji. Zdál se přístupný argumentům a nemělo smysl situaci ještě komplikovat.

„Koláče k snídani – to zní ohromně. Zrovna tak jako léto v Itálii. Po střední škole se mi podařilo jet na týden do Říma. Neviděl jsem ale o moc víc než

velké památky jako Koloseum.“ Podíval se na dva balíčky v její ruce. „Vezmu si tyčinku, když máte radši sušenky. Díky, že se se mnou rozdělíte.“

Francesca pokrčila rameny. „Pořád lepší než poslouchat celou hodinu, jak vám kručí v žaludku.“ Hodila mu tyčinku a otevřela láhev.

Liam roztrhl obal a tyčinka v něm zmizela dřív, než Francesca dala první sušenku do pusy. Pár jich snědla a zahihňala se. Sledoval ji jako hladový tygr. Vložila další sušenku do úst a jemně mu přisunula otevřený balíček. „Vezměte si, nemůžu se dívat, jak mě hltáte očima.“

„Vážně?“ zeptal se s pohledem na sušenky.

„Ano, ale až se dostaneme z výtahu, tak to mám u vás.“

„Platí,“ přikývl a hodil si hrst sušenek do úst.

Francesca si dovedla představit, kolik toho chlap jeho rozměrů umí spořádat. Byl velký jako její nonno. Dědeček jí zemřel, když byla ještě malá, ale nonna jí vyprávěla, jak moc pro něho vařila, když se vracel po dlouhé šichtě. Podobně jako nonno i Liam mohl mít sto pětaosmdesát centimetrů. Silný a přece štíhlý, vypadal jako běžec. Ve Washingtonu hodně lidí běhá po National Mall. Dovedla si ho tam představit. Běžecké šortky, žádná košile, pot stékající po svalnaté hrudi. Možná by se tam měla zajít podívat.

Ona se ale nepotila ráda. Běhat ve Virginii během vlhkého léta nepřipadalo v úvahu a zrovna tak ani v ledové zimě. Takže to nedělala. Dávala si pozor na to, co jí, odpočívala, když to potřebovala, a co nejvíc chodila. To ji udržovalo fit a postavu s křivkami, které ji uspokojovaly.

Vnímala teď kapky potu ve vlasech, připravené skápnout na krk. Už se cítila celá ulepená, ale neměla už toho moc, co by mohla ještě svléknout. Pokud

by se ovšem nechtěla s Liamem sblížit víc, než měla v úmyslu.

I když by to nebylo zas tak špatné, blesklo jí hlavou.

Už dost dlouho s nikým nechodila. Byla hodně pracovně vytížená, ale nebránila se příležitosti. Nic vážného se však v poslední době neobjevilo. Naproti tomu se zdálo, že její přítelkyně se jedna po druhé usazují.

Ne že by Liam Crowe byl z těch, kdo se chtějí usadit. Byl to sexy chlap, dobrý na kratší vztah. Ona si na takové románky nepotrpěla, ale při pohledu na jeho široká ramena si uvědomila, že možná právě tohle teď potřebuje. Někoho, s kým by se mohla uvolnit a získat sílu vydržet, dokud se neobjeví „ten pravý".

Sáhla do kabelky, vyndala sponu a sepnula husté kadeře na temeni hlavy. Pomohlo to jen na chvíli. Úzká těsná sukně ji svírala nohy jako těžká, vlhká deka. A zdánlivě tenký top se jí začal lepit na kůži.

Jestli se z výtahu brzy nedostanou, něco bude muset dolů. Znovu se napila, opřela hlavu o stěnu a pomyslela si, že má naštěstí na sobě hezké spodní prádlo. Měla pocit, že by se Liamovi líbilo.

DRUHÁ KAPITOLA

„To horko je k nesnesení!“ vykřikl Liam a zvedl se ze země. Měl pocit, že ho naškrobená košile svírá a dusí. Kvapně rozepnul knoflíčky a odhodil ji. „Omlouvám se, jestli vám to vadí, ale nemůžu si pomoct.“

Francesca seděla tiše v rohu a sotva se na něho podívala, přesto zachytil její rychlý pohled na svou nahou hruď. Stačilo to, věděl, že je zvědavá. Zajímavé.

Během posledních dvou hodin získal jiný pohled na svou nedůtklivou viceprezidentku. Lépe rozuměl jí i tomu, co je pro ni důležité. Doufal, že až se dostanou z výtahu, budou schopni spolupracovat bez nepřátelství. A třeba mezi nimi vznikne i něco víc. Jakmile přestala ječet, začala se mu líbit. Asi víc než by měla, vzhledem k tomu, že pro něho pracuje.

„Francesco, taky něco shoďte. Vím, že umíráte horkem.“

Rozhodně zavrtěla hlavou, ačkoli viděl, jak jí kapky potu stékají po hrudi do údolí mezi ňadry. „Ne, je mi fajn.“

„To určitě! Je vám stejně nanic jako mně. Jen se svlékněte, vážně. Počítám, že do deseti minut stáhnu kalhoty, takže zapomeňte na nějakou stydlivost.“

Francesca k němu vzhlédla s očima dokořán.

„Kalhoty?“ polkla nasucho. Sklouzla pohledem z jeho nahé hrudi k opasku a níž.

„Ano. V téhle peci musí být tak pětatřicet a jde to nahoru. Nemusíte se na mě dívat, ale musím to udělat. A vy taky.“

S rezignovaným povzdechem Francesca vstala a pokusila se rozepnout háček vzadu na sukni. „Nějak se to zaseklo,“ přiznala.

„Pomůžu vám,“ nabídl Liam. Obrátila se k němu zády a Liam si přidřepl, aby v pološeru lépe na háček viděl. Takhle zblízka cítil vůni její teplé kůže smíšenou s jemným růžovým parfémem. Nebylo to nic silného, jen jako by za letního dne procházel zahradou plnou růží. Nadechl se té vůně. Bylo to opojné.

Chytil obě části háčku a snažil se nevnímat vzrušení, které jím projelo při dotyku s její nahou kůží. Několik trhnutí a háček povolil. Rozepnul zip na pár centimetrů a odhalil kousek červených saténových kalhotek.

„A je to,“ procedil mezi zuby a rychle vstal, než by se dopustil té nebetyčné hlouposti, že by se dotkl té teplé hebké kůže. Jedna věc byla sedět ve výtahu ve spodním prádle, a něco docela jiného stát tady s mohutnou erekcí. Ta by se dala jen stěží skrýt.

„Děkuju,“ řekla tiše a ostražitě ho sledovala, zatím co se vrátila do rohu výtahu.

Začala se soukat ze sukně a Liam se odvrátil, ačkoli ho to stálo nemalé úsilí. Ztělesňovala všechno, co se mu na ženách líbilo. Byla prudká, exotická, vnadná. A pod tím vším duše, které záleží na jiných. Nepatřila k těm bohatým ženám, které se zabývají charitou z nedostatku lepší zábavy. Vážil si toho, i když mu to v budoucnu jistě způsobí problémy.

„Grazie, signore,“ řekla s povzdechem. „Je to vážně lepší.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Svatbou to nekončí**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.